

РЕШЕНИЕ

№ 3259

гр. София, 26.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 66 състав,
в публично заседание на 26.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елка Атанасова

като разгледа дело номер **839** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 294- чл.298 от АПК.

Образувано е по жалба на А. В. срещу Наказателно постановление № 19-4332-(АПК)-001 ОТ 11.12.2019 г. и срещу Наказателно постановление № 19-4332-(АПК)-002 от 17.12.2019г., двете НП издадени от Началник отдел "Пътна полиция" при СДВР, с които му е наложена глоба в размер на 50 лв. по първото посочено НП за времето на липса на доброволно изпълнение от 03.12.2019г. до 09.12.2019г. и глоба в размер на 100 лв. по второто посочено НП за времето на липса на доброволно изпълнение от 10.12.2019г. до 16.12.2019г., на основание чл.287 ал.1 от АПК, поради липса на доброволно изпълнение на Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 19 -4332-001580 от 7.03.2019 г., с която на основание чл. 171 т. 1 б. "А" от ЗДвП е наложено временно отнемане на свидетелството за управление на МПС до отпадане основанието за това.

В жалбата са развити доводи за незаконосъобразност на обжалваните постановления, като постановени в нарушение на материалния и процесуалния закон и се иска отмяната им. Сочи се в жалбата, че Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 19 -4332-001580 от 7.03.2019 г. е невалидна, доколкото е издадена за друго лице, тъй като името на лицето, посочено в заповедта не е неговото. Твърди се, че основанието за издаване на заповедта не е било налице, както и че няма вина за непреддаването на свидетелството за управление на МПС, съгласно причините, посочени в отговор на поканата за доброволно изпълнение.

Ответникът- Началник отдел "Пътна полиция" при СДВР не взема становище.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. град, след като обсъди доводите на страните и

прецени по реда на чл. 235, ал. 1 ГПК във вр.чл. 144 АПК приетите по делото писмени доказателства, приема за установена следното от фактическа и правна страна:

Жалбата е процесуално допустима, депозирана от надлежна страна, адресат на акта, в срока по чл. 296, ал. 1 от АПК и срещу подлежащ на оспорване акт, съгл. чл. 294 от АПК.

Съгласно разпоредбата на чл. 294 от АПК на обжалване подлежат постановленията, действията и бездействията на органите по изпълнението. В конкретният случай орган по изпълнението по смисъла на чл. 271 от АПК е Началник на отдел "Пътна полиция" при СДВР. Оспореният акт независимо, че е наименуван „наказателно постановление“ по същество представлява акт на орган по изпълнение, издаден на осн. чл.287 ал.1 АПК, поради което и неточното му наименование не обосновава нищожност на двата оспорени акта.

Разпоредбата на чл. 267 от АПК предвижда, че на изпълнение по реда на дял V от АПК подлежат изискуемите задължения, породени от изпълнителните основания, предвидени в този кодекс или в друг закон. Изпълнителните основания са изрично и изчерпателно посочени в чл. 268 от АПК - това са влезлите в сила или подлежащи на предварително изпълнение индивидуални или общи административни актове; решения, определения и разпореждания на административните съдилища или споразумения пред административните органи или пред съда и административни договори. Съгласно чл. 287, ал. 1 от АПК при изпълнението срещу граждани и организации, когато действието не може да се извърши от друго лице, а зависи изключително от волята на длъжника, органът по изпълнението налага при виновно неизпълнение глоба на задължения гражданин от 50 до 1000 лв. седмично. Глобите и имуществените санкции се налагат до изпълнение на задължението за определено действие.

В процесният случай е налице годно изпълнително основание по смисъла на чл. 268 т. 1 от АПК - индивидуален административен акт- Заповед за прилагане на ПАМ № 19 4332-001580 от 7.03.2019 г., с която на основание чл. 171 т. 1 б. "А" от ЗДвП е наложено временно отнемане на свидетелството за управление на МПС до отпадане основанието за това. Не се спори, че посочената заповед е влязла в сила, няма данни да е оспорена пред АССГ, респ. отменена. Правният характер на наложената принудителна административна мярка по чл. 171 т. 1 б. "а" от ЗДвП е от такова естество, че само адресатът на мярката може да я изпълни, което определя и нейния незаместим характер по смисъла на чл. 287 от АПК. С оглед на това принудителното изпълнение не може да бъде извършено по реда на чл. 286 от АПК чрез извършването му от трети лица за сметка на длъжника по изпълнението, а следва да се приложи именно реда по чл. 287 от АПК.

Установява се от доказателствата по делото, че на 07.03.2019 г. на А. Не В. е издадена Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 19-4332-001580/07.03.2019 г., от полицейски инспектор А. Б., отдел „Пътна полиция“ - СДВР, с която на основание чл. 171, т. 1, б. „А“ от ЗДвП, е наложена ПАМ- временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач до отпадане на основанието за това. Заповедта е връчена на В. на 05.09.2019 г.

На 18.11.2019г. на А. В. е връчена покана за доброволно изпълнение рег.№ 433200-127-588 от 05.11.2019г. на Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 19-4332-001580/07.03.2019 г., като му е даден 14- дневен срок, в който да предаде в ОПП-СДВР издаденото му от ОПП- СДВР на 26.09.2012 г.

свидетелство за управление на моторно превозно средство /СУМПС/ №[ЕИК]. Същият е предупреден и за последиците при неизпълнение в срок, а именно че ще му бъде наложена санкция в размер от 50 до 1000 лв. седмично, до предаване на СУМПС в ОПП- СДВР. На 20.11.2019г. А. В. подал до началника на отдел Пътна полиция отговор на поканата за доброволно изпълнение, в който обяснил, че при среща с познат, който му предложил да го заскара до дома му забравил в автомобила на последния връхната си дреха в която било свидетелството му за управление на МПС (СУМПС) и други лични документи, като търси познатия си, но не го открива и поради това не може да предаде СУМПС.

А. В. не предал в 14- дневен срок в отдел „ПП“ СДВР свидетелството си за управление на МПС №[ЕИК], което според наказващият орган представлява виновно нарушение на чл.277, ал.1 от АПК. Поради това на основание чл.287, ал.1 от АПК с оспорените Наказателно постановление № 19-4332-(АПК)-001 от 11.12.2019 г. му е наложена глоба в размер на 50 лв. за времето на липса на доброволно изпълнение от 03.12.2019г. до 10.12.2019г., а с Наказателно постановление № 19-4332-(АПК)-002 от 17.12.2019г. му е наложена глоба в размер на 100 лв. за времето на липса на доброволно изпълнение от 10.12.2019г. до 16.12.2019г. И по двете НП наложената глоба е за липса на доброволно изпълнение на Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 19 -4332-001580 от 7.03.2019 г., с която на основание чл. 171 т. 1 б. "А" от ЗДвП е наложено временно отнемане на свидетелството за управление на МПС до отпадане основанието за това.

При горната фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срок от лице, което има правен интерес, поради което е допустима.

Оспорените наказателни постановления са издадени от Началника на отдел „Пътна полиция“ СДВР в качеството му на орган по изпълнението, съгласно чл.271 от АПК.

Наложеният ПАМ по реда на чл. 171, т.1, б.„А“ от Закона за движението по пътищата подлежи на предварително изпълнение на основание чл. 172, ал.6 от същия закон. Поради това тя представлява годно изпълнително основание по силата на чл.268, т.1 от АПК: Изпълнителни основания по този кодекс са влезлите в сила или подлежащи на предварително изпълнение индивидуални административни актове. Разпоредбата на чл.287, ал.1 от АПК предвижда, че когато действието не може да се извърши от друго лице, а зависи изключително от волята на длъжника, органът по изпълнението налага при виновно неизпълнение глоба на задължения гражданин от 50 до 1000 лв. седмично. Глобите и имуществените санкции се налагат до изпълнение на задължението за определено действие. Глобите или имуществените санкции по ал. 1 се налагат от органа по изпълнението, без да се спазва редът за установяване на административните нарушения и налагане на административните наказания, предвиден в Закона за административните нарушения и наказания и в този кодекс. Наложеният глоби и имуществени санкции подлежат на обжалване по реда на раздел VI. Производство по жалбата, съгласно чл. 297 от АПК протича по реда на глава тринадесета, като съдът се произнася с решение в закрито заседание, което не подлежи на обжалване. По силата на чл. 298, когато отмени обжалваното постановление, съдът сам разрешава въпроса по жалбата.

Съдът намира, че при издаване на оспорените НП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Двете НП съдържат нужните реквизити, включително фактически и правни основания за издаването им, поради което не е

налице твърдяната незаконосъобразност от жалбоподателя. Досежно довода на жалбоподателя, че заповедта за налагане на ПАМ, въз основа на която е издадено оспорваното наказателно постановление е незаконосъобразна, поради издаването ѝ срещу друго лице, поради допуснатата грешка в името на адресата ѝ, съдът намира за нужно да отбележи, че преценката за законосъобразност на издадената заповед не може да бъде осъществена в рамките на настоящото производство. Жалбоподателят е разполагал с възможност да обжалва посочената заповед за налагане на ПАМ. В жалбата не се твърди това да е сторено, като няма данни да е оспорена пред АССГ, респ. отменена. От друга страна, съдът констатира, че данните за ЕГН на адресата на заповедта съвпадат с това на жалбоподателя В..

По същество, по делото се установи по безспорен начин наличие на Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 19-4332-001580/07.03.2019 г., с която на основание чл. 171, т. 1, б. „А“ от ЗДвП, е наложена ПАМ- временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач до отпадане на основанието за това, за която няма данни да е отменена. В указания 14- дневен срок в поканата за доброволно изпълнение, редовно връчена на жалбоподателя същият не е предал доброволно свидетелството си за управление на МПС на органите на отдел „Пътна полиция“ при СДВР, на точно посочения в поканата адрес в [населено място], [улица]. Посочените в отговора на поканата за доброволно изпълнение причини за неизпълнението съдът намира за неотнормими. Съгласно чл.81 ал.2 т.2 и т.3 от Закона за българските лични документи се наказва с глоба в размер от 30 до 200 лв. лице, което изгуби, повреди или унищожи български личен документ;, както и лице, което не е декларирало в тридневен срок изгубване, кражба, повреждане или унищожаване на български личен документ. СУМПС е документ за самоличност съгласно чл.13 от същия закон. При липсата на надлежно уведомяване на загубения документ за самоличност жалбоподателят не може да черпи права от собственото си неправомерно поведение.

В производството по оспорване на действия на орган по изпълнение, съдът проверява единствено има ли валидно изпълнително основание от външна страна, насочено ли е изпълнението срещу длъжника по акта от органа по изпълнение, предприел ли е органа по изпълнението законосъобразни и съразмерни действия по изпълнение на акта. В процесния случай е налице фактическият състав за налагане на предвидената глоба на А. В., поради което следва да се приеме, че същата в оспорените две НП е наложена на валидно правно основание. Определеният размер на глобата по първото по време НП , а именно по Наказателно постановление № 19-4332-(АПК)-001 ОТ 11.12.2019 г. е минималния, предвиден в закона, поради което оспореното НП следва да се потвърди, а жалбата срещу него – отхвърли.

По Наказателно постановление № 19-4332-(АПК)-002 от 17.12.2019г. размера на глобата е близък до минималния – 100 лв., като съдът, с оглед краткия период на неизпълнението (втора седмица от изтичане на срока за доброволно изпълнение), намира че в рамките на служебния контрол за законосъобразност на наказателното постановление, размерът на глобата по Наказателно постановление № 19-4332-(АПК)-002 от 17.12.2019г. да бъде изменен на минималния такъв от 50 лева. Така мотивиран, Административен съд София-град, III-то отделение, 66-и състав

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ по жалба на А. В. Наказателно постановление № 19-4332-(АПК)-002 от 17.12.2019г., издадено от Началника на отдел „Пътна полиция“ СДВР, с което е наложена глоба по чл. 287, ал.1 от АПК в размер на 100 лева, за времето на липса на доброволно изпълнение от 10.12.2019г. до 16.12.2019г., като НАМАЛЯВА наложената глоба на 50 лева.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. В. срещу Наказателно постановление № 19-4332-(АПК)-001 от 11.12.2019 г., издадено от Началник отдел "Пътна полиция" при СДВР за налагане на глоба по чл. 287, ал. 1 АПК в размер на 50 лева, за времето на липса на доброволно изпълнение от 03.12.2019 г. до 10.12.2019 г. на Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 19 4332-001580 от 7.03.2019 г., с която на основание чл. 171 т. 1 б. "А" от ЗДвП е наложено временно отнемане на свидетелството за управление на МПС до отпадане основанието за това.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: